

Despertar

Un relat de: [Àngels S. Amorós](#)

Tout le monde, par excès de terreur, devanait brave.

Gustave Flaubert (1821-1880)

Et despertes tard i t'estires maleint la teua peresa perquè t'has perdut els rojos de l'aurora i el fugaç reencontre del sol amb la lluna. La llum del migdia cus a ganivetades les persianes i dibuixa en el teu cos nu rius, planes i replecs amb línies impossibles.

. Aquestmatí interpretaràs el paper de l'aigua que canvia de forma segons el contingut i s'adapta a qualsevol circumstància. Et trobes fresca, renovada i també un poc tèrbola a causa de les experiències viscudes que, malgrat no desdibuixar-te, són responsables dels contorns difuminats i dels claroscurs necessitats de llum. S'han acabat els dies on la solitud vestia de plom les teues ales i pervertia els somnis de volar. Ja ni recordes quan l'impressionisme va deixar d'impressionar-te i les avantguardes es van quedar tan obsoletes que les guardaves al calaix dels clàssics. La resposta a tot consell era una portada i els plans eren com els núvols que el vent empenya fins a deformar-los. Després d'una temporada a l'infern on el gris i el negre eren els colors predominants, intentes abraçar una paleta plena de vida, tot i que hi ha moltes qüestions pendents que et negues a deixar córrer i que t'empresonen.

És prompte perquè les cireres maduren, però algun dia s'obriran pas a través de les flors per nàixer. Una vida per una altra. Ambdues, la flor i el fruit, no poden conviure; són com la nit i el dia, com el riure i el plor, com la pluja i el sol. Tot i que algunes vegades es dona un confluència i ens trobem amb un eclipsi, un gest ambigu o un arc de sant Martí que fan possible tot allò impossible en un joc espectacular de contradiccions on es tracta més de mostrar que de guanyar la partida. No cal crear una obra mestra, ni tampoc buscar un benefactor per poder dedicar-te a l'art en exclusiva. La vida no necessita més que uns colors ben escollits i un got amb aiguarràs per restar força a les pintures.